

φέρου ἰγὼ (ολαρώης = στελιαρώσης, μαστιγώσης) αὐτόθ.
 Ὁ δεῖνα εἶναι καλός, καὶ ἀπὲρ ὁ δεῖνα (ἐνν. μὴ ρωτῆς δὲν
 εἶναι καλός) Κλών. Ὁμορφ' εἶμ' ἐγὼ, καὶ ἀπὲρ σὺ! Ἡπ.

3) Πρὸς δὴλῶσιν προσθήκης λόγου σπουδαιότερου,
 σοβαρωτέρου, ἐκτὸς τούτου, ἐξ ἄλλου Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.)
 Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σῦρ. Τῆν. κ.ά.: Ἀπὲρ γλυκὰ εἶναι τὰ
 λεφτά, γιατί τὰ ἔχω ἔγω κοδοδέματα! Ἄνδρ. (Κόρθ.) Ἐπὲρ δὲν
 εἶναι ὦρα Σῦρ. Ταπὸ γελῆς καὶ ὅλα Σαρεκκλ. Λεῖψανε τὰ
 σταφύλια τὸ ἀπὲρ πρὶ τὰ πασκάσωμε (καὶ μάλιστα πρὶν τὰ
 δοκιμάσωμεν) Τῆν.

ἀπόβα ἦ, (Ι) Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ λογίου ρ. ἀποβαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
 ἀναβαίνω - ἀνάβα (ἰδ. ἀνέβα), διαβαίνω - διάβα κτλ.
 Ἀποβάθρα: Εἶδεν τὸν ὁ καπιτάνιος εἰς τὴν ἀπόβαν
 καὶ ἐφώναζ-ζέν του.

ἀπόβα ἦ, (ΙΙ) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Χίος (Καλημ. Πιτ. κ.ά.)
 Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἡ σχηματιζομένη αὐλαξ μεταξὺ καλλιεργημένου
 διὰ τῆς σκαπάνης ἀμπελῶνος ἢ ἀγροῦ καὶ μήπω καλλιερ-
 γηθέντος ἰδία ὅταν ἡ σκαφή γίνεται εἰς ἰκανὸν βάθος
 Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Χίος (Καλημ.) Συνών. ἀποβάθη (ἰδ.
 ἀποβάθος 2), ἀποσκαφή. Πβ. ἀνακούφισμα. 2)
 Τὸ ἀποτόμως βαθὺ μέρος τῆς θαλάσσης εἴτε παρὰ τὴν
 ἀκτὴν εἴτε ἐσωτέρω Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Χίος (Πιτ. κ.ά.):
 Εὐτοῦ εἶναι ἀπόβα, μὴν πὰς Χίος θὰ σὲ ρίξω σὲ κάμμιαν
 ἀπόβα Πιτ.

ἀποβαγγερίζω ἀμάρτ. ᾠβαγγερίζω Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαγγερίζω.

Ἐπὶ τῶν ἱερέων, τελειῶνω τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ εὐαγγε-
 λίου: Τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς φερτάρεις τὸν παπᾶ, ἀφοῦ
 ᾠβαγγελίση (πρόκειται περὶ χρηματικῆς προσφορᾶς τῶν
 ἐκκλησιαζομένων χριστιανῶν γινομένης τὸ Πάσχα μετὰ
 τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ εὐαγγελίου).

ἀποβαξανώνω ἀμάρτ. ᾠβαξανών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βαξανώνω ἢ
 κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βαζάνι.

Λαμβάνω τὸ χρῶμα τοῦ βαζανιοῦ, τῆς μελιτζάνας,
 ἐκ φόβου ἢ ἄλλης συγκινήσεως. Συνών. βαζανιάζω,
 μελανιάζω.

ἀπόβαθα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. Ζωή 123 ΚΧατζοπ.
 Ἀννιὸ 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόβαθος.

1) Οἶονεἰ ἐκ βάθους, ἐξ ἀποστάσεως μακρινῆς ὑπο-
 κώφως ΚΧατζοπ. ἐνθ' ἄν.: Ὁ τὸν ἀέρ' ἀχοῦνε ἀπόβαθα καὶ
 θλιβερά τὰ μουγκρητά. 2) Εἰς βάθος, εἰς μακρινὴν ἀπό-
 στασιν ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ποῦ δείχνεις, Μοῦσα; — Ἀπόβαθα καὶ ἀπόμακρα.

ἀπόβαθος ἐπίθ. (Νουμᾶς 204,7) ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ.
 Η' Αποστολίδ. 241 ΚΠαλαμ. Βωμ. 103 ΓΨυχάρ. Ταξίδ. 11
 ἀπόβαθη ἦ, Χίος (Καλημ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βάθος.

1) Ὁ εἰς βάθος κείμενος κυριολ. καὶ μεταφ. (Νουμᾶς
 ἐνθ' ἄν.) ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν.: Ἐνα ἀπόκοσμο χαμώγελο καὶ
 μὰ ἀπόβαθη φέξι τρεμούλλμαζαν ἔς τὰ μάτια του (Νουμᾶς
 ἐνθ' ἄν.) || Ποίημ.

Ὁ τὸ εἰκόνισμα τὸ ἀπόβαθο κρεμμεῖται ἀχνὸ καντήλι

ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν. β) Ὡς οὐσ., τὸ εἰς βάθος κείμενον,
 τὸ ἀδιόρατον ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Κάθε
 λέξι ποῦ τρανούσαμε ἀπὸ τ' ἀπόβαθα τῆς ἱστορίας ΓΨυχάρ.
 ἐνθ' ἄν.) || Ποίημ.

Καὶ ποιῶν ψυχῶν τ' ἀπόβαθα, τοὺς κόρφους ποιῶν μητέρων
 ἀφήσατε καὶ βγήκατε; ...

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ θηλ. ἀπόβαθη οὐσ., ἀπόβα (ΙΙ) 1,
 ὁ ἰδ., Χίος (Καλημ.)

ἀποβάθρα ἦ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποβάθρα.

Τὸ μέρος τῆς παραλίας, ὅπου ἀποβιβάζονται ἀπὸ τῶν
 πλοίων ἢ ἐπιβιβάζονται εἰς αὐτὰ ἄνθρωποι καὶ ἐμπορεύ-
 ματα: Ἐγέμισε ἡ ἀποβάθρα ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ ἐμπορεύματα.
 Κάθονται ἔς τὴν ἀποβάθρα καὶ ἀγναντεύουν τὰ βαπώρια. Συνών.
 ἀπόβα (Ι), σκάλα.

ἀποβαθύνω Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀποβα-
 θένω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαθύνω.

1) Κάμνω τι βαθύτερον, ἐκβαθύνω Κρήτ.: Ἀφῆσ' το σὺ
 τ' αὐλάκι καὶ ἐγὼ τ' ἀποβαθένω. 2) Ἐλαττώ τὸ βάθος
 Πόντ. (Χαλδ.) Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸ βάθος μου Πόντ.
 (Τραπ.): Ἐπεβάθυνεν τὸ ποτάμι.

ἀπόβακλο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βάκλα.

Πληθ., τὰ ὑπολειπόμενα κεράτια ἐπὶ τοῦ δένδρου μετὰ
 τὴν διὰ ραβδισμοῦ συγκομιδὴν. Συνών. ἀπορράβδι.
 Πβ. ἀποτρούγι.

ἀποβαλαρᾶ ἦ, ἀμάρτ. ᾠβαλαρὰ Κύπρ.

Ὡς ἐξ ἀρσεν. ἀποβαλάρεις, ὁ ἐκ τοῦ ἀπέβαλα
 ἀορ. τοῦ ἀποβάλλω.

Ἡ προώρως ἀποβαλοῦσα τὸ ἔμβρυον προβατίνα.

ἀποβάλλω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.)

ᾠποβάλ-λω Κάλυμν. ἀπουβάλλων Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Καρ-
 δίτσ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ᾠου-
 βάλλων Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) ἀποβάλων Ἄνδρ. ᾠοβέλλον
 Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀποάλ-λω Κάρπ. ἀποάλδω
 Κάρπ. ᾠοάλ-λω Κύπρ. ἀποβάνου Τσακων. ἀπουβάνου
 Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποβέρων Κρήτ. ᾠηβάλλω Προπ.
 (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Μέσ. ἀποβάλλομαι Εὐβ. (Κάρυστ. Πλα-
 ταν.) κ.ά. ἀποβάλλομαι Πάρ. ἀποβάλλομαι Πελοπν.
 (Κορινθ. Τρίκκ.) ἀποβέρνομαι Χίος (Καρδάμ.) ἀπου-
 βέρνομαι Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. ἀπουβέρνομον Λυκ. (Λιβύσσ.)
 ᾠηβέρνομαι Κρήτ. (Σέλιν.) ᾠηρβένομαι Κρήτ. (Πρασ.)
 ᾠηρβένομαι Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.) Μετοχ. ᾠηρβαμένη
 Κρήτ. (Σφακ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποβάλλω. Οἱ εἰς -νω τύπ. καθὼς καὶ
 στέλλω - στέλνω, φέρω - φέρνω κττ. Ἡ ἀρκτική συλ-
 λαβὴ τοῦ θέματος βα- ἐτράπη εἰς βε- ἐκ τοῦ ἀορ.
 ἀπέβαλα κατὰ τὸ σχῆμα γδέρω - ἔγδαρω, ζεσταίνω
 - ἐξέστανα. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,278 κέξ. Οἱ εἰς -ρνω
 τύπ. κατὰ φωνητικὴν τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ καθὰ στέλνω
 - στέρνω. Ἡ τροπὴ τῆς προθ. ἀπο- εἰς ἀπη- ἐκ τῆς
 αὐξήσεως, καθὰ ἀπολογοῦμαι - ἀπηλογοῦμαι. Ὁ
 τύπ. ᾠηρβένομαι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ ἀντὶ ᾠηβέρ-
 νομαι. Εἰς τὸν τύπ. ᾠηρβένομαι τὸ ἔνρινον τῆς ἀρκτι-
 κῆς συλλαβῆς διὰ τὴν προθ. ἀδὸ ἀντὶ ἀπό, τὸ δὲ τῆς
 ἐπομένης συλλαβῆς κατ' ἀφομοίωσιν.

1) Ἀποπέμπω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω λόγ. κοιν.: Τὸν
 ἀπέβαλαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Κάθε χρόνο ἀποβάλλεται γιὰ τοῖς
 ἀταξίαις του κοιν. Μοῦ βρῆκε κάτι πατήματα καὶ μὲ ἀπόβαλε
 Νάξ. β) Ἐπὶ ὑφασμάτων, ἀποβάλλω τὸ χρῶμα Πόντ.
 (Σαράχ. Τραπ.): Αὐτοῦ ἡ πασ-μὰ ἐπέβαλεν (αὐτὸ τὸ τίτι
 ξεθώριασε) Τραπ. Συνών. ξεθωριάζω. γ) Ἀποτρί-
 βωμαι, παλαιοῦμαι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): ᾠήβαλε τὸ
 φόρεμα σ'. δ) Ἐκβάλλω, ἐκχύνω, ἀπολύω Κύπρ.: Ἀπ-πή-

